

La clau

El manual del perfecte candidat tradicional exigia fotos amb nens, visita a algun laboratori científic, abraçades amb els incondicionals i partida de dòmino en mànigues de camisa amb els amics de tota la vida. La posterior sofisticació de la política va ampliar aquest ventall de cites imprescindibles en campanya. S'havia de dominar el registre dramàtic amb les víctimes del terrorisme, el gest patriòtic en les videoconferències amb soldats en missions a l'estranger i el to desenfadat en la xerradeta amb les estrelles de l'esport. Però en un més difícil encara, l'aspirant al poder va haver de fer un curs accelerat de telegènia per poder seduir des de la petita pantalla en els més variats

Manual del perfecte candidat 2.0

JUANCHO
Dumall
DIRECTOR
ADJUNT

formats, des de l'entrevista encaramel·lada de la tele matineria fins a l'humor canalla dels talk shows de mitjanit.

Ni això serà suficient en la pròxi-

ma campanya. Anar a casa de **Bertin Osborne**, ballar a *El hormiguero* o obrir el salonet a **Ana Rosa Quintana** és una estratègia que ja està superada per a una contesa que es viu com el partit de tornada definitiu de les eleccions del 20-D. El que el públic espera de cara al 26-J és que els candidats saltin a l'arena dels debats com a gladiadors disposats a tot.

Baralla a quatre bandes

Aquesta vegada **Mariano Rajoy** no podrà escapolar-se de la baralla a quatre bandes, ni el moment estel·lar de la campanya serà el cara a cara entre el president i **Pedro Sánchez** al pupitre de **Manuel Campo Vidal**. Ara volem foc granejat per la senzilla raó que sabem que perquè no es

repeteixi la frustració d'una legislatura fallida, un dels quatre lluitadors ha de morir en el combat. Només així sortiran els comptes per a la formació d'una majoria de govern.

Amb aquest panorama, el candidat 2.0 ha de preparar l'escena. I l'única manera és la de polaritzar la batalla reforçant la pròpia posició. No una altra cosa ha intentat **Albert Rivera** a l'utilitzar Caracas com un plató televisiu. I per això el PP ha llançat la consigna de la radicalitat de Podem, a la qual només pot fer front el seny de **Rajoy**. Per això, en fi, el PSOE està tan incòmode en la seva difícil missió de tenir els dos flancs oberts.

@JuanchoDumall

La roda

Opinadors contra pensadors

Els diaris han millorat substancialment aquests últims anys. Tant de contingut com en la forma. Si no es venen més és perquè les notícies ja ens arriben per altres canals. Del que es tracta és d'interpretar-les, i d'aquí ve la gradual invasió dels opinadors -com jo mateix-, que ens atrevim a comentar l'actualitat. Abans els diaris es componien del següent: editorials profunds, el gruix informatiu i alguna columna de veterans periodistes. Ara els diaris estan plens d'articles bastant curts de personatges diversos, on no falta la foto somrient de l'autor i la seva firma. Un diari ja no és feu del gremi tribulate ni es cou només a la seva redacció. L'intrusisme és la norma; tant s'atreveixen a opinar polític, com advocats, metges, professors o actors, l'important és el valor del seu perfil. I si és mediàtic, molt millor. Per això abunden les columnes de fa-

Alguns intel·lectuals van començar escrivint del seu tema i han acabat opinant de tot

mosos. I no només escrivint del seu tema, la gràcia està precisament que es mullin pontificant en altres àmbits.

A finals dels anys 80 algú es va queixar que la cosa anava malament quan als diaris els filòsofs callaven i els perruquers establien càtedra. Els perruquers, òbviament, es van enfadar, reivindicant el seu dret a opinar. Avui dia ens posem les mans al cap per les tonteries que deixen anar alguns intel·lectuals. Van començar escrivint del seu tema i han acabat opinant de tot, encoratjats per la seva loquacitat. Per això ens torna a interessar l'opinió fresca i ingènua de gent anònima. EL PERIÓDICO va obrir un interessant canal amb Entre Tots, anant més enllà de les adotzenades cartes al director. S'està normalitzant que tots puguin expressar-se, savis i humils, però per a l'edició segueix sent necessari un periodista avesat. Algú ha d'estar al lloro per si ens la intenten colar, per molt acadèmic o choni que sigui qui escrigui. ≡

ELS DIJOUS, ECONOMIA

Il·lusions d'un món a la vora del caos

Creix el temor que amb el TTIP les grans empreses imposaran els seus interessos als dels ciutadans

ANTÓN
Costas

Una nova font de malestar ha sorgit a Europa. És el temor als efectes que pugui tenir el tractat de lliure comerç que estan negociant secretament la Comissió Europea i l'Administració nord-americana d'**Obama**, conegut per les sigles angleses TTIP (Transatlantic Trade and Investment Partnership).

A diferència del malestar social a causa de la crisi i les polítiques d'austeritat, que ha calat força més en les societats del sud d'Europa, el temor als efectes d'aquest tractat és més intens en les societats europees més riques. El seu epicentre és Alemanya. Allà se celebren grans manifestacions cada setmana. Manifestacions que són liderades per un nou tipus d'organitzacions, formades fonamentalment per persones pertanyents a les classes mitjanes i professionals. Però és un malestar que, a poc a poc, es va estenent a la resta de països europeus, com Espanya.

LA REACCIÓ als tractats de lliure comerç també està sent molt forta en la societat nord-americana. A més a més del tractat que està negociant amb la Unió Europea, l'Administració d'**Obama** ja ha firmat altres tractats amb els països asiàtics. Aquests tractats estan sent molt contestats per les classes mitjanes i treballadores i pels sindicats. La seva por és que siguin ells els per-

dedors i que només se'n vegin beneficiades les grans empreses.

Aquest temor està tenint una gran influència en la campanya presidencial nord-americana. Tant el candidat republicà **Donald Trump** com el demòcrata **Bernie Sanders** s'han posat al capdavant d'aquest malestar i s'oposen obertament a aquests tractats, alimentant així un nou nacionalisme nord-americà.

A Europa, després de les manifestacions de les últimes setmanes a Alemanya i França, **Angela Merkel** i **François Hollande**, aquest amb la proximitat de les eleccions presidencials, estan adoptant una posició més cauta que la que havien expressat fins ara i durant la visita que va fer recentment el president **Obama** a Europa.

¿Són encertats els temors dels seus detractors? En tot cas, ¿quins són els arguments dels defensors d'aquests tractats de lliure comerç? Tant la Comissió Europea com l'Administració d'**Obama**, i les grans empreses i les seves patronals, acusen els seus detractors de populisme i sostenen que el TTIP portarà una nova etapa de creixement i de progrés social.

Aquests arguments em porten ressons del passat. Són com un *déjà vu*, una cosa que ja hem vist en una altra època. I és així. A finals del segle XIX i en la primera dècada del

LEONARD BEARD

La primera guerra mundial ens ensenya que més globalització no significa millor globalització

XX, enmig d'una creixent desigualtat i pobresa, els governs i les grans empreses també van defensar nous tractats de comerç amb l'argument que portarien una nova etapa de pau mundial, de creixement econòmic i de progrés social. Però en realitat només eren les il·lusions de les dècades imperials prèvies al desastre de la primera guerra mundial. La història ens ensenya que més globalització no és millor globalització.

Qui vulgui comprendre com es van crear, i a quins interessos van respondre, aquelles fantasies sobre les bondats del lliure comerç enmig d'un món que ja estava a la

vora del caos trobarà una excel·lent explicació en el llibre de **John Maynard Keynes** *Las consecuencias económicas de la paz*, escrit enmig de la negociació del Tractat de Versalles que va seguir al final de la primera guerra mundial. I també en la biografia del gran escriptor austríac de l'època **Stefan Zweig** *El món d'ahir. Memòries d'un europeu*.

ELS NOUS moviments contra el TTIP estan posant en evidència la debilitat dels arguments econòmics dels defensors del tractat. També des de l'àmbit acadèmic estan sorgint veus competents que posen sordina als seus pretesos beneficis i reconeixen que hi haurà perdedors. A més a més, la filtració d'una part dels papers secrets de la negociació mostra que els temors que les grans empreses estiguin imposant els seus interessos als dels ciutadans i els estats tenen fonament.

¿Com és possible que enmig d'una crisi que ha sigut devastadora per a l'ocupació i els ingressos de les classes treballadores i mitjanes la Comissió Europea s'entesti en polítiques l'efecte cert de les quals serà empitjorar l'ocupació i les condicions de vida de milions de persones, minvar la protecció dels consumidors i debilitar la sobirania dels estats? La resposta és que les polítiques europees avui només responen als interessos dels guanyadors. Mentre els governs no reconguin que les polítiques tenen guanyadors i perdedors, estarem a la vora del caos. El que estem veient és la rebel·lió dels perdedors. ≡

Catedràtic de Política Econòmica (UB)